

[Pia Kjærsgaard]

giver en forbedring af pensionisternes real-løn, og det kan vi ikke sætte os imod.

Tinning (VS):

Det bliver nok ikke muligt at få dette her igennem med et solidt flertal, men der var da tilslutning fra Socialistisk Folkeparti og fra Fremskridtspartiet, og det vil jeg selvfølgelig gerne indlede med at sige tak for.

Dernæst vil jeg gerne gøre lidt ud af at forklare, hvad meningen med forslaget er. Jeg tror, det var fru Aase Olesen, der spurgte, hvad dette her skal føre til, underforstået: hvad forslagsstillerne egentlig forestiller sig. Jeg vil gerne forsøge at give en besvarelse af dette spørgsmål og begynde med begyndelsen.

Vort udgangspunkt i den omfattende pensionsdiskussion er for det første, at hver generation må forsørge sine pensionister, og for det andet, at pensionen, hvad enten den udbetales på grund af alder eller på grund af uarbejdsdygtighed, er et fælles anliggende for hele samfundet.

Når dette er sagt, må vi selvfølgelig spørge os selv, hvordan det skal finansieres, hvis det skal være et fælles anliggende. Der siger vi, at der selvfølgelig ikke er andre muligheder, end at de økonomisk bedst stillede giver afkald, altså at dette her selvfølgelig drejer sig om omfordelingspolitik. Det er det første udgangspunkt.

Det næste udgangspunkt er, at der med det nuværende pensionssystem groft sagt findes to grupper, nemlig de pensionister, der ikke har meget andet at leve af end selve pensionen, og så dem, der har forskellige privatpensionsordninger oveni.

Jeg vil gerne med det samme sige til fru Aase Olesen, at dette her ikke er et forsøg på at benægte, at der kan opstilles eksempler, som viser, at det ikke entydigt er en fordel at have privatpensionsordninger, for der kan, som systemet ser ud i dag, stilles eksempler op på næsten hvad som helst. Men som hovedregel mener jeg vi må kunne blive enige om, at det er sådan, at der er en gruppe, som stort set kun kan leve af deres pension, og en anden gruppe, der desuden lever af forskellige former for private pensionsordninger.

Det, der har givet anledning til den megen diskussion om pensionerne, er, at der er en meget stor social ulighed mellem de to grup-

per af pensionister under hastig udvikling. Vi kommer meget nemt til at stå med nogle pensionister, som får mere til reelt forbrug, fordi de får udbetaling fra en privat pensionsordning, og en anden gruppe, som ikke får det. Denne modsætning mellem de to store grupper er noget, vi alle sammen er enige om er på vej, og så har vi bare valgt at tackle det på forskellig måde. Det er det andet udgangspunkt.

Det er også et udgangspunkt, som fru Aase Olesen var inde på, at penge jo ikke vokser på træerne. Skal vi diskutere, hvad samfundet samlet skal bruge på pensioner, må vi selvfølgelig se på, hvad dette samfund producerer. Det er klart, at vi ikke bare kan slynge alle mulige tal og forhåbninger ud i luften; det er jeg helt enig i. Vi må selvfølgelig se på, hvad dette samfund producerer, og hvad de samlede forbrugsmuligheder dermed er. Det er klart. Alt andet er ... nej, det vil jeg slet ikke sige.

Nået så vidt handler dette forslag, som andre også har sagt, egentlig meget enkelt om, at de sociale pensioner skal reguleres sådan, at den reelle forbrugsmulighed – og det er klart, at vi taler om reel forbrugsmulighed, altså hvad pensionisten kan bruge, hvad han får i hånden, og ikke de tal, der måtte være på forskellige stykker papir – reelt vokser med mindst 3½ pct. om året, dog mindst i samme takt som formueilvæksten i private pensionsopsporingsordninger.

Det er ikke – jeg tror, det var fru Hanne Severinsen, der sagde det – en tilfældighed, når vi er faldet over realrentebeskatningsprocenten. Det er overhovedet ikke en tilfældighed. Det fremgår også af bemærkningerne til forslaget, hvor fru Pia Kjærsgaard allerede har takket for, at vi har citeret af ministerens besvarelse til fru Pia Kjærsgaard. Det vil jeg godt sige »selv tak« til og i øvrigt citere lidt mere. Det, ministeren sagde om realrentebeskatning, var:

»Formålet med at gennemføre loven var at sikre, at pensionerne ikke blev så store, at fremtidens pensionister fik krav på en urimelig stor del af det forbrug, der er plads til i samfundsøkonomien.«

Sagt på en anden måde: vi skal ikke love dem guld og grønne skove, hvis det viser sig, at der alligevel ikke rigtig er råd til den tid. Ministeren fortsatte i svaret: